

PRÆDIKEN ALLEHELGENSSØNDAG 4. NOVEMBER
2018

VESTER AABY KL. 15.00 – AASTRUP KL. 17.00

Tekster: Åb.21,1-7; Matth. 5,13-16

Salmer: 573,552,571,838

Kom i den sidste nattevagt
I en af mine kæres dragt
Og sæt dig ved min side
Og tal med mig som ven med ven
Om hvor vi snart skal ses igen
Og glemme al vor kvide.

Mistet kraft.

Vi hører i dagens tekst om salt, der har mistet sin kraft og kun
duer til at kastes ud og trampes ned.

Men fra virkelighedens verden ved vi, at salt slet ikke kan
miste sin kraft. Salt er identisk med sin kraft. Enten er der salt
med kraft, eller også er der slet ikke noget salt.

Vi hører også i dag Jesus sige, at vi er livets salt.

Men hvis livets salt mister sin kraft. Mister livet så også sin
kraft?

Spørgsmålet bliver stående.

Vi kan kun gentage, at salt ikke kan miste sin kraft. Men salt
kan miste sin **betydning**.

Hvis livets salt mister sin betydning, kan liv så også miste sin
betydning – sit indhold?

Også det spørgsmål bliver stående.

Vi synes nemlig, det er mistet kraft, mistet indhold, der har kaldt os sammen på Allehelgens søndag.

For mennesker, som vi har kendt og elsket, er ikke mere i blandt os. De repræsenterer nu mistet liv. Og vi synes, at også vort eget liv har mistet noget af sit indhold og noget af sin betydning, fordi de ikke er her mere.

Måske så vi elskede mennesker langsomt miste kræfter over lang tid, måske forsvandt de over en nat for vore øjne. Men skal vi sætte et ord på, hvordan deres kræfter er nu, **må** det blive ordet mistet.

Som vi har mistet.

Selvom vi slet ikke forstår, at det kan lade sig gøre.

Derfor gentager vi i dag Bjergprædikenens ord. Ordene fra Jesus Kristus.

I er livets salt.

Kræfter forsvinder aldrig siger fysikken til os. Kræfter kan forskubbes og forskydes. De kan forandres, men de kan aldrig forsvinde.

I dag er det derfor **forandrede** kræfter, der kalder os sammen. Det er ikke kræfterne hos dem, vi har mistet. For de har ikke mere kræfter.

Derfor er det de kræfter som tabet har sluppet løs i **os**, der kalder os sammen. Vi, der skal være livets salt.

Selv om vi ikke mere ser elskede mennesker for vore øjne, så er verden ikke som om de mennesker aldrig havde været der. Tværtimod.

Saltet har ikke mistet sin kraft. Vi mærker i dag, at salt ikke **kan** miste sin kraft.

For det svier i sår, der ikke vil hele.
Vi bærer alle disse kræfter med os videre i vores liv. Fordi vi har mistet.
Kræfter, der truer med at berøve vores liv betydning og indhold.
Vi kalder disse kræfter for **sorg**.
Det er sorgen, der river i os.
Men den gør det som vi netop har sunget med kærlighedens kræfter.
For det er her kræfterne er flyttet hen fra dem, der har mistet dem. Hen til os, der stadig kan bære.
Men det er tungt at bære alene.
Derfor har vi brug for at **blive** bevaret.
Blive båret.
Som livets salt.
Kærlighedens salt.

Sorg og kærlighed er to sider af samme sag.
Nemlig den kraft, der aldrig skal forsvinde.
Fordi den ikke er menneskers værk.
Men Guds værk.
Gud giver os sin kærlighed, og vi kender den som kærlighed til og fra dem, der har holdt af os.
Kærlighed bliver til sorg, når vi må bære den alene.
De mistede er hos Gud. I Guds varetægt.
Og de skal aldrig mere forandres.
Det skal kun vi. Vi tager farve af sorg. Tager farve af mistet kærlighed.

Vi kommer vidt forskellige steder fra i dag. Vi er forenede i en times tid her i Vester Aaby/Aastrup kirke. Inden vi går tilbage når det skumrer.

Men vi er sammen i dag. Med hinanden, med fællesskabet.

Og - med sorgen.

Her, hvor vi holder Allehelgensgudstjeneste giver vi sorgen plads.

Giver den lov til at være.

Men vi giver den ikke saltets kraft. Det får vi selv lov til at beholde.

Som erindring om kærligheden.

For når vi bærer sorg frem for Gud møder sorgen sin overmagt.

Tilbage bliver alene en tone i vores liv.

En vigtig tone, men ikke en **bestemmende** tone.

Sorg skal have plads i livet, når vi har mistet.

Den skal ikke overstås, den skal ikke af-lyses.

Den skal over-lyses.

Derfor hører vi i dag også om lyset.

Lyset, der skinner i mørket.

Lyset, der ikke kan skjules.

Lyset, der ikke **skal** skjules.

Vi hører, at **vi** er verdens lys.

Også når vi har mistet livsindhold og livsbetydning.

For vi får vi lov til at tage Guds lys med tilbage til vores mørke.

Og at sætte det på en stage, så det skinner for alle i huset.

Det lys, der er et genskin af kærligheden fra dem, vi har mistet.

Fordi de nu er hos Gud. Er der, hvor det lys kommer fra, som aldrig slukt skal jage det stigende mulm på flugt.
Døden forsøgte at holde fast, da vi mistede, men måtte i stedet vige for lyset.
Måtte holde hænderne for øjnene og derfor give slip på det som hænderne prøvede at holde fast.
Som vi prøvede at holde fast.
Derfor bliver vores kærlighed til dem, vi har mistet kastet tilbage af dødens spejl. Fordi lyset skinner i mørket og mørket griber det ikke.
Døden vil altid værne sig for lyset.
Derved mister den sin brod.
Det gjorde den påskemorgen, da Jesus Kristus opstod fra de døde og lyset skinnede på dødens plads bag den store sten, der var væltet fra.
Derfor kan vi, der har mistet, i dag være sammen med lyset.
Iført **Guds** kræfter.
Som livets salt og verdens lys.
Fordi vi har kendt kærlighedens billede i dem, vi har mistet.
Og derfor kan længes efter det og dem, vi savner.
Sådan har vi brug for saltets kræfter.
Så vi kan stå ved savnet i denne skumringstime.
Derfor bærer vi i dag lyset fra Gud i Jesus Kristus frem.
Vi sætter det om lidt i en stage her ved lysgloben/døbefonten
Så det kan skinne for alle som er her i Guds hus.
Så vi får kræfter til at bære sorgen med videre i vores liv.
Den skal vi nemlig ikke ”se at komme af med” Den skal fra nu af en tone i lyset.

Den vil altid være en kontrast.

En dybde.

En kontrast kan skabe skygger. Vi er kommet sammen på Allehelgens søndag, fordi vi har mødt dage, hvor det var skyggerne, der vandt. Hvor det var som om døden troede, den alligevel havde vundet.

De dage, hvor vi for alvor havde brug for, at lyset kunne skinne i mørket.

Dage, der måske havde en bestemt dato. Rummede særlige minder. Dage, hvor fristelsen lå på lur til bare at overstå.

De dage bærer vi frem for Gud.

Der kom måske dage, hvor lyset havde magten fra morgenstunden. Hvor man greb sig selv i ikke at tænke på, og så alligevel pludselig blev ramt. Bebrejdede sig selv, at man havde glemt.

Også de dage, bærer vi frem for Gud på Allehelgens søndag.

Lader dem reflektere i Guds påskemorgenlys. Guds nåde.

Lysfacetten er mangfoldig, når sorgen skal tale til os. Sorgen rummer alle de samme følelser, som vores hverdag kan rumme.

Nogle har vi let ved at stå ved. Glæde over gode minder, taknemmelighed for gaver og talenter, vi har fået. Andre sætter vi gerne i skyggen, hvis vi kan. Vrede over forladtheden, bebrejdelser mod tomheden.

Men de hører med. Og Allehelgensdagens lys kan rumme dem alle.

Glæde, vrede, lys, mørke.

Tilgivelse.

Og nåde.

Vi lyser Guds fred over vore døde.
AMEN